

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3387/2022
11.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Драгане Бољевић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душко Стефановић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Младен Никић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 1959/21 од 27.01.2022. године, у седници одржаној 11.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 1959/21 од 27.01.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Ваљеву Гж 1959/21 од 27.01.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Гж 1959/21 од 27.01.2022. године, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву П 919/20 од 18.03.2021. године, којом је усвојен тужбени захтев тужиоца и тужена обавезана да му на име дуга исплати износ од 1000 евра са затезном каматом од 20.04.2020. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, одбијен тужбени захтев тужиоца да се тужена обавезе да му преда живо прасе и живо јагње тежине од по 30кг и тужена обавезана да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 69.348,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију из чије садржине произлази да исту побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011...10/23, у даљем тексту: ЗПП).

Тужилац је благовремено поднео одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Ценећи разлоге тужене за одлучивање о ревизији као посебној, Врховни суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени наведени услови из цитиране законске одредбе да се дозволи одлучивање о ревизији као посебној.

У овој правној ствари правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву за исплату дуга, у чињенично-правној ситуацији да је тужилац правном претходнику тужене, њеном оцу, позајмио 1000 евра са обавезом враћања до 19.04.2020. године, који износ није вратио до смрти, те како је тужена оглашена за законског наследника на заоставштини оца, која по вредности премашује износ дуга оставиоца, то су нижестепени судови усвојили овај тужбени захтев, позивом на одредбе члана 557, 562. у вези са чланом 277. и 324. Закона о облигационим односима и члана 222. Закона о наслеђивању. Тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да му тужена преда прасе и јагње као награду за услугу давања новца на зајам њеном претходнику, одбијен је применом члана 228. и 231. ЗПП.

Имајући у виду разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, као и наводе изнете у ревизији којом се не конкретизује правно питање за разматрање применом института изузетне дозвољености ревизије, чија је примена резервисана искључиво за питања из домена примене материјалног права, по оцени Врховног суда у конкретном случају нису испуњени услови да се дозволи одлучивање о ревизији туженог применом члана 404. став 1. ЗПП. Примена института о одговорности наследника за дуг оставиоца у смислу члана 222. Закона о наслеђивању, условљена је утврђеним чињеничним стањем, како у погледу датог и невраћеног износа зајма, тако и обима односно вредности наслеђене имовине, о чему су нижестепени судови водили рачуна и дали јасне разлоге о пресуђењу поводом овог правног института. Наводима ревизије оспорава се оцена доказа и утврђено чињенично стање. Утврђено чињенично стање не може се оспоравати у поступку по ревизији, ни када је редовна ревизија дозвољена (члан 407. став 2. ЗПП). То свакако не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије, чија је дозвољеност условљена испуњењем додатних законских услова који се односе искључиво на примену материјалног права. Из изнетих разлога, нису испуњени услови да се дозволи одлучивање о ревизији тужене применом одредбе члана 404. став 1. ЗПП, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

На основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. и 4. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, као и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2). Одредбом члану 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради дуга поднета је дана 13.07.2020. године. Вредност предмета спора означена у тужби је 1000 евра и поступак је вођен по правилима о спору мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Како састав одговора на ревизију није трошак који је неопходан за вођење парничног поступка, то је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка, о чему је одлучено у ставу трећем изреке решења, у складу са чланом 165. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић